

Sygnatura akt IV Ka 612/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2023 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Marka Bzunka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniach 18 sierpnia, 11 października 2023 r.

sprawy

M. G.

syna Z. i M. z domu K.

urodzonego (...) we W.

oskarżonego z art. 158 § 1 k.k.

K.K.

syna A. i I. z domu K.

urodzonego (...) we W.

oskarżonego z art. 158 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego M. Ł.

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 10 marca 2023 r. sygnatura akt VI K 855/19

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

stwierdza, że koszty procesu w postępowaniu apelacyjnym ponosi oskarżyciel posiłkowy M. Ł.;

zwalnia oskarżyciela posiłkowego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych w postępowaniu apelacyjnym, wydatkami za to postępowanie obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 612/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 10 marca 2023r. w sprawie sygn. akt VI K 855/19

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel posiłkowy

Granice zaskarżenia

Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. G. K. K.	1. Obaj oskarżeni figurują w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego. 2. Prokuratura Rejonowa w Świdnicy w postępowaniu o sygn. 4347- 4.Ds. 1237.2022 - zainicjonowanym przez Sąd Rejonowy w Świdnicy wobec zeznań świadka A. O.	1.informacje z Krajowego Rejestru Karnego 2.akta Prokuratury Rejonowej w Świdnicy sygn. 4347- 4.Ds. 1237.2022	k. 562 – 565

		w niniejszej sprawie - postanowieniem z dnia 10.08.2022r. odmówiła wszczęcia śledztwa o czyn z art. 233 § 1 kk wobec braku dostatecznych dowodów na zaistnienie przestępstwa.		
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1 i 2	1.infomacje z Krajowego Rejestru Karnego 2. akta Prokuratury Rejonowej w Świdnicy sygn. 4347- 4.Ds. 1237.2022	Niekwestionowane dokumenty urzędowe.	

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a to:</p> <p>- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów i bezpodstawną odmowę wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego M. Ł. w istotnej części, w szczególności w zakresie zeznań złożonych w dniu 9 maja 2019r., jak również bezpodstawną odmowę wiarygodności dowodowi z przeprowadzonego z udziałem pokrzywdzonego okazania, w sytuacji, gdy pokrzywdzony obiektywnie przedstawił swoje spostrzeżenia i źródła posiadanych informacji, większość podawanych przez niego informacji znalazła potwierdzenie w zgromadzonym materiale i ustalonych faktach, a wskazanie przez pokrzywdzonego na osoby oskarżonych – wbrew twierdzeniu Sądu – w sprzeczności z zeznaniami O. P. i B.G.</p> <p>- art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów i pominięcie istotnej części zeznań świadka W. Ł., któremu Sąd nie odmówił wiarygodności co do zasady, w sytuacji gdy świadek ten wskazał – co nie zostało dostrzeżone przez</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

Sąd Rejonowy iż bezpośrednio po zdarzeniu O. P. przekazała mu, że sprawcami pobicia był „szwagier M.” oraz (...), których wówczas widziała i rozpoznała;

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów i nieuwzględnienie przy ocenie dowodu z zeznań O. P. tego, iż świadek ta mogła obawiać się wyraźnego wskazania oskarżonych jako sprawców przestępstwa w sytuacji gdy z zeznań W. Ł. wynikało, iż bezpośrednio po zdarzeniu powiedziała mu, że rozpoznała sprawców i wskazała ich personalia, zaś z jej zeznań złożonych przed Sądem wynika, iż podejmowane były próby jej zastraszenia;

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów i bezkrytyczne uznanie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego K.K. oraz zeznań świadków A. O., S. G. i E. R. i przyjęcie na ich podstawie, że pseudonim (...) miał nosić A. O., zaś wszyscy byli w czasie pobicia na meczu, w sytuacji, gdy osoby te należały do jednej grupy znajomych, kibiców i celowo mogli wskazywać jako (...) jednego z nich, nieobjętego aktem oskarżenia, zaś ich zeznania do meczu różnią się znacząco i nie są wiarygodne w szczególności w części w jakiej wskazują, iż oskarżany „nie zdążyłby” znaleźć się na miejscu zdarzenia;

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów i niezasadne uznanie za niewiarygodne jedynie części zeznań A. O. tj. co do kwestii daty meczu, na którym miał być z oskarżonym K. K. (w tym zakresie Sąd przesłał do prokuratury zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, składania

	<p>falszywych zeznań) w sytuacji taka okoliczność wskazuje na całkowitą niewiarygodność tegoż świadka;</p> <p>- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów i bezkrytyczne uznanie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego K. K.i M. G. i przyjęcie na ich podstawie, że oskarżeni nie uczestniczyli w żadnym z zajść z dnia 20 listopada 2018r., w sytuacji gdy osoby te były powiązane z osobami zaangażowanymi w konflikt z pokrzywdzonym, K.K.jeżeli sam nie był (...), który to pseudonim został podany przez pokrzywdzonego już w pierwszych zeznaniach, to należał do grupy kibiców, do której należała taka osoba, zaś oskarżany M. G. jak sam przyznał, był obecny w pobliżu miejsca zdarzenia.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut naruszenia wskazanych wyżej przepisów postępowania okazał się niezasadny. Wbrew oczekiwaniom apelującego kontrola apelacyjna sprawy wykazała, że sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokładnie też rozważył wszystkie dowody i szczegółowo ustosunkował się do każdego z nich wskazując, które z faktów uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Dokonana ocena, przeciwnie twierdzeniom apelującego, jest bezbłędna, nie narusza granic swobodnej oceny dowodów i pozostaje w zgodności ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Także wyprowadzone w oparciu o tę ocenę wnioski co do braku możliwości</p>		

uznania oskarżonych za sprawców popełnienia zarzucanego im czynu są oczywiście słuszne. Dokonanej w wyroku oceny dowodów i ustaleń faktycznych nie mogły zmienić podnoszone przez apelującego zarzuty, które w istocie sprowadzają się do wyprowadzenia ze zgromadzonych dowodów własnych ocen i wniosków, w oparciu o które pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego nieskutecznie dowodził udziału obu oskarżanych w przedmiotowym zdarzeniu.

Nie ulega wątpliwości, że dla wykrycia sprawców pobicia M. Ł. zasadnicze znaczenie miała ocena jego zeznań. Wnikliwa analiza jego relacji nie pozwala jednak wyprowadzić stanowczego i pewnego wniosku o sprawstwie oskarżonych, co zostało dostrzeżone przez sąd I instancji, który słusznie stwierdził, że dokonane przez pokrzywdzonego „wytypowanie” sprawców jego pobicia nie mogło niezbitie dowodzić sprawstwa obu oskarżonych. Zauważyć należy, że pokrzywdzony w swoich pierwszych zeznaniach złożonych w dniu 04.12.2018r. twierdził, że byłby w stanie rozpoznać napastników, poddał przy tym, że jednym z nich, który go zaatakował był mężczyzna o pseudonimie tzw. (...), którego zdjęcie posiada. Rzecz w tym, że zdjęcie owego (...) zostało przekazane organom ścigania dopiero w dniu 01.05.2019r. Pokrzywdzony dopiero po jego ujawnieniu, w trakcie przesłuchania w dniu 09.05.2019r. podał, że osoba wskazana na zdjęciu to mężczyzna o pseudonimie (...). Wtedy też stwierdził, że na miejscu był oskarżony M. G., który bił go po głowie. Pokrzywdzony nie podał, w jaki sposób ustalił tożsamość M. G. i dlaczego po tak długim czasie

przekazał zdjęcie tzw. (...), którym miał dysponować od początku. Kwestia ta została wyjaśniona dopiero w trakcie przesłuchania na rozprawie, kiedy to pokrzywdzony zeznał, że o udziale w pobiciu przez M. G. powiedział mu jeden ze znajomych, którym był M. P.. Od niego też dowiedział się, że, w zdarzeniu brał udział (...). Istotny jest także fakt, że w trakcie okazania materiału zdjęciowego z wizerunkami m. in. obu oskarżonych (w dniu 3 czerwca 2019r. k. 118-124 akt) pokrzywdzony nie rozpoznał M. G.. Wytypował jedynie wizerunek oskarżonego K. K., co biorąc pod uwagę, że jego zdjęciem wcześniej dysponował, nie jest niczym dziwnym. Na ocenę prawidłowości tego rozpoznania negatywnie rzutuje jednak fakt, że w toku okazania pokrzywdzony zaznaczał, że rozpoznania podczas okazania nie był pewien, bo w toku pobicia był bez okularów (k.118 akt), które uległy zniszczeniu przy pierwszym pobiciu. Pokrzywdzony pierwotnie opisywał sprawców pobicia cyt. „obaj byli ubrani w dresy z patriotycznymi motywami. Ja dokładnie nie widziałem szczegółów ubioru , bo miałem rozbite okulary...” k. 27 v. Nadto z kolejnych zeznań pokrzywdzonego wynika, że podczas pobicia było ciemno, jedyne światło jakie podało to od numeru bramy (...)przy ul. (...) (k. 119 akt). Przedmiotowe zdarzenie miało dynamiczny przebieg, po upadku na ziemię - jak przyznał sam pokrzywdzony – stracił na chwilę przytomność, potem miał zamknięte oczy (k. 28). Wszystkie te okoliczności dowodzą niezbiecie tego, że pokrzywdzony M. Ł. nie rozpoznał w sposób pewny sprawców, którzy po raz drugi w dniu 30 listopada 2018r. zaatakowali go i pobili pod klatką schodową jego

domu. Istotne jest także to, że zeznania pokrzywdzonego - wbrew twierdzeniom apelującego - w toku procesu nie zostały potwierdzone innymi dowodami, w szczególności zeznaniami świadków w osobach O. P. (naocznego przedmiotowego pobicia) i B. G.. W/w nie rozpoznali nikogo podczas okazania oskarżonych. Ponadto - jak wynika z zeznań świadka B.G., nie widział on zdarzenia, a o sprawcach, którymi mieli być chłopak siostry D. M. tj. M. G. i mężczyzna o imieniu (...) wiedział jedynie ze słyszenia.

W kontekście poczynionych wyżej uwag za niezasadny uznać należało podniesiony przez apelującego zarzut naruszenia przez sąd I instancji art. 7 k.p.k., który apelujący upatrywał w bezpodstawnej odmowie dania wiary zeznaniom pokrzywdzonego, co do zeznań złożonych przez niego w dniu 09 maja 2019r., w których M. Ł. jako sprawcę wskazał M. G..

Także próba wykazania, że napastnikiem o pseudonimie (...) był K. K., okazała się bezskuteczna. Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało, aby K. K. nosił inny pseudonim, aniżeli ten na który sam wskazywał ((...) k. 316 v.). Także rozpoznanie oskarżonego przez pokrzywdzonego podczas okazania wizerunku na fotografii nie może niezbitnie dowodzić tego, że był on na miejscu zdarzenia, z uwagi na fakt, że pokrzywdzony przed rozpoznaniem dysponował jego zdjęciem. W tej sytuacji twierdzenia apelującego pełnomocnika, jakoby z samego faktu dania wiary zeznaniom oskarżyciela posiłkowego M. Ł., co do opisywanego przez niego przebiegu zdarzenia, wynikać miała

konieczność uwzględnienia jego zeznań także w zakresie dokonanego przez niego rozpoznania obu oskarżonych jest oczywiście bezzasadne. Niesłuszne, a przede wszystkim sprzeczne celami postępowania karnego uznać należało także tezy apelującego pełnomocnika, który twierdził, że z samego faktu, że O. P. i B. G. nie potrafili stwierdzić, że to K. K. i M. G. byli sprawcami przedmiotowego pobicia nie oznacza, że nimi nie byli, podobnie jak i zarzucanie sądowi I instancji zbytniego skupienia się na identyfikacji sprawców. Wszak celem postępowania karnego nie jest tylko dokładne ustalenie okoliczności zdarzenia, ale przede wszystkim ustalenie sprawcy, o czym zapomina apelujący, wysuwając omawiane tezy. Do udowodnienia sprawstwa konieczne jest bowiem poczynienie ustaleń o stopniu prawdopodobieństwa co najmniej graniczącym z pewnością, a zeznania M. Ł., O. P. i B. G. pewności takiej nie dają.

Niezasadny okazał się również zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., którego sąd I instancji miał się dopuścić przy ocenie zeznań świadka W. Ł.. Sąd orzekający słusznie uznał zeznania świadka za wiarygodne, nie można bowiem wykluczyć, że rozmowa, do której miało dojść bezpośrednio po zdarzeniu, kiedy to O. P. miała świadkowi powiedzieć, że sprawcami pobicia jego syna byli „szwagier M.” oraz mężczyzna o pseudonimie (...), rzeczywiście miała miejsce. Nie ulega też wątpliwości, że O. P. sprawców mogła widzieć i rozpoznać, bo przecież była bezpośrednim świadkiem pobicia. Rzecz jednak w tym, że świadek nie potwierdziła relacji W. Ł., a w trakcie okazania

w postępowaniu przygotowawczym, jak i podczas rozprawy, oskarżonych nie rozpoznała. Podczas rozprawy w dniu 12 stycznia 2022r. stwierdziła – „nie jestem w stanie powiedzieć, czy widziałam obecnego na sali oskarżonego K., jestem skłonna powiedzieć, że widzę go pierwszy raz na oczy”. Istotne jest i to, że świadek- jakkolwiek mówiła o pewnych sytuacjach, które mogłyby wskazywać na podejmowane próby wpłynięcia na jej zeznania - to jednocześnie zaprzeczała temu, że w związku z prowadzoną sprawą wywierane były na nią naciski. Twierdziła również, że nie obawia się składania zeznań. Zdecydowanie zauważyć przy tym należy, że postawa świadka O. P. w kwestii identyfikacji sprawców pobicia od początku procesu była niezmienna (podkr. SO). Jakkolwiek początkowo opisała ich wygląd, to jednak bliższych ich danych nie wskazała (k. 6-8 akt). Także późniejsza próba ich identyfikacji na podstawie jej zeznań okazała się nieskuteczna. W kontekście tych okoliczności za niesłuszne uznać należało również twierdzenia apelującego o braku pozytywnego bodźca (brak chęć pomocy pokrzywdzonemu), który wpłynął na jej postawę procesową, a który wynikać miał z powodu kłótni, do jakiej dojsć miało między nią a pokrzywdzonym, już po zdarzeniu.

Myli się też apelujący podnosząc zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. w stosunku do zeznań A. O., który miał polegać na rzekomym daniu wiary zeznaniom tegoż świadka co do daty meczu, podczas, gdy z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika wprost, że sąd I instancji obdarzył wiarygodnością zeznania w/w jedynie co do faktu posługiwania się przez

niego pseudonimem (...). Ponadto zauważyć należy, że w toku postępowania odwoławczego uzupełniono - zgodnie z wnioskiem apelującego pełnomocnika - materiał dowodowy uzyskując akta postępowania o sygn. 4347-4.Ds. 1237.2022 prowadzonego postępowania sprawdzającego przez Prokuraturę Rejonową w Świdnicy w sprawie zainicjowanej przez Sąd Rejonowy w Świdnicy wobec zeznań świadka A. O. pod kątem popełnienia czynu z art. 233 § 1 k.k. Z akt tych wynika, że postanowieniem z dnia 10.08.2022r. odmówiono wszczęcia śledztwa w tej sprawie wobec braku dostatecznych dowodów na zaistnienie przestępstwa. Okoliczność ta nie mogła zatem, tak jak chciał to wykazać apelujący pełnomocnik, podważyć dotychczasowej sądowej oceny zeznań A. O., zwłaszcza, że jego zeznania w części uznanej przez sąd I instancji za wiarygodne, znajdowały potwierdzenie w zeznaniach świadków S. G. i E. R., uznanych za wiarygodne, czego apelujący nie jest w stanie jedynie podważyć gołosłownym argumentem o tendencyjności tych zeznań wobec skonfliktowania tych osób z oskarżycielem posiłkowym .

Mając na uwadze powyższe wnioski, Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do kwestionowania dokonanej w zaskarżonym wyroku oceny dowodów i w konsekwencji poczynionych na jej podstawie ustaleń faktycznych, skutkujących wnioskiem o braku możliwości przypisania oskarżonym zarzucanych im czynów. Wyprowadzenie przeciwnego wniosku na podstawie zeznań oskarżyciela posiłkowego M. Ł., który z przyczyn

obiektywnych (wada wzroku, brak okularów) nie był w stanie w sposób pewny rozpoznać sprawców, a swoje ustalenia co do ich udziału opierał jedynie na nie potwierdzonych informacjach uzyskanych od innych osób, nie mogły stanowić jednoznacznego i niekwestionowanego dowodu wskazującego na sprawstwo oskarżonych. Pewnych danych dowodowych nie dostarczyły także zeznania świadków B. G. oraz W. Ł., gdyż ich wiedza pochodziła z niepotwierdzonych źródeł dowodowych, za takie bowiem należało uznać w przypadku W. Ł. przytaczaną przezeń relację O. P., czy też informację, jaką ze słyszenia przekazał B.G.. Tym samym nie można było odrzucić przedstawianej przez oskarżonych wersji, negujących zarzucane im sprawstwo. Kwestionowanie wyjaśnień oskarżonych i wywodzenie ich udziału w pobiciu jedynie w oparciu o twierdzenia, że byli oni powiązani z osobami zaangażowanymi w konflikt z oskarżycielem posiłkowym, czy też podnoszoną przez pełnomocnika przynależność do grupy kibiców, czy wreszcie obecność w pobliżu miejsca zdarzenia, to zbyt mało, aby wykazać, że wyjaśnienia oskarżonych są niewiarygodne. Dla wzmocnienia tej argumentacji wypada przywołać akceptowane w judykaturze stanowisko zawarte w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2004 r. w sprawie sygn. II KK 271/03, w którym Sąd ten wprost wskazał, że „ ułomności dowodów obciążających nie można stawiać na równi z ułomnościami dowodów odciążających. Ze względu na to, że warunkiem sine qua non skazania oskarżonego jest udowodnienie popełnienia przezeń czynu przestępnego (arg. ex art. 5 §

<p>1 i 2 k.p.k.), sprzeczności w sferze dowodów odciążających nigdy nie są " równoważne" ze sprzecznościami w zakresie dowodów obciążających. Jeżeli te ostatnie są " wewnętrznie sprzeczne", to zasadnicze i samoistne znaczenie ma to, czy in concreto zakres i charakter tych sprzeczności nie wyłącza w ogóle możliwości uznania owych dowodów za podstawę skazania".</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutów apelacji. Brak podstaw z art. 439 § 1 kpk nakazujących uchylenie wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i zarzutów apelacji.</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>4.1.</p>	<p>Nie wystąpiły.</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok uniewinniający Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 10 marca 2023r. w sprawie sygn. akt VI K 855/19.	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
Rozstrzygnięcie sądu I instancji jest prawidłowe, natomiast zarzuty zawarte w złożonej apelacji – niezasadne, co zostało omówione w pkt 3.1 uzasadnienia. Powyższe skutkować musiało utrzymaniem zaskarżonego wyroku w mocy.	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II. III	Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze należało obciążyć oskarżyciela posiłkowego jako przegrywającego apelację, ale zważywszy na względy słuszności (M. Ł. jest przecież pokrzywdzonym przestępstwem pobicia) na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono go od obowiązku poniesienia kosztów sądowych w tym postępowaniu, zaliczając wydatki sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

PODPIS
SSO Ewa Rusin

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 10 marca 2023r. w sprawie sygn. akt VI K 855/19.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
1.4. Wnioski			

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------